ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 19, No 3-4 (1968)

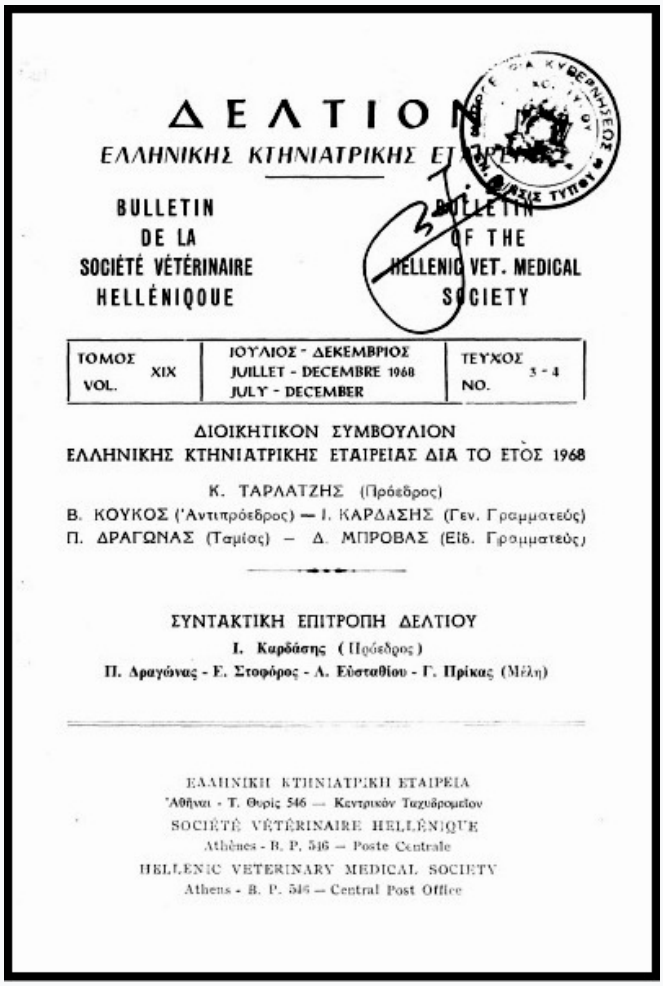

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE

BULLETIN OF THE HELLENIC VET. MEDICAL SOCIETY

ΤΟΜΟΣ VOL. XIX	ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ JUILLET - DECEMBRE 1968 JULY - DECEMBER	ΤΕΥΧΟΣ NO. 3 - 4

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1968

Κ. ΤΑΡΛΑΤΖΗΣ (Πρόεδρος)
Β. ΚΟΥΚΟΣ (Αντιπρόεδρος) — Ι. ΚΑΡΔΑΣΗΣ (Γεν. Γραμματεύς)
Π. ΔΡΑΓΩΝΑΣ (Ταμίας) — Δ. ΜΠΡΟΒΑΣ (Ειδ. Γραμματεύς)

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ
Ι. Καρδάσης (Πρόεδρος)
Π. Δραγώνας - Ε. Στοφόρος - Α. Εύσταθίου - Γ. Πρίκας (Μέλη)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Αθήναι - Τ. Θυρίς 546 — Κεντρικόν Ταχυδρομείον
SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE
Athènes - B. P. 546 — Poste Centrale
HELLENIC VETERINARY MEDICAL SOCIETY
Athens - B. P. 546 — Central Post Office

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ

D. ERTSEGOVATS, Μ. ΠΗΜΑ-ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ

doi: 10.12681/jhvms.19966

Copyright © 2019, D.ERTSEGOVATS Μ.ΠΗΜΑ-ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

ERTSEGOVATS, D., & ΠΗΜΑ-ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ Μ. (1968). ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *19*(3-4), 146–151. https://doi.org/10.12681/jhvms.19966

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 18/02/2026 04:58:37

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ

D. Ertsegovats—Μ. Πῆμα Κώστογλου

Ἰνστιτοῦτον καὶ Κλινικὴ Λοιμωδῶν Νόσων Κτηνιατρικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου
Ἀντιλυσσικὸς Σταθμὸς Θεσ/νίκης

Ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, ἅτινα ἐμολύνθησαν διὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης, δὲν προσβάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἑρμηνεύεται ποικιλοτρόπως.

Ὁ Nikolits πιστεύει ὅτι ἡ μὴ ἐμφάνισις τῆς νόσου εἰς δηχθέντας ἀνθρώπους καὶ ζῶα δὲν ὀφείλεται εἰς τὰ φυσικὰ ἀντισώματα τοῦ αἵματος. Κατὰ τοὺς Evangelist καὶ Centani, ὡς ἀναφέρει ὁ. Nikolits, (5) τὸ αἷμα φυσιολογικῶς ἐχόντων θερμοαίμων ζώων ἔχει τὴν ἱκανότητα, in vitro, νὰ ἐξουδετερώνῃ τὸν ἰὸν τῆς λύσσης, κατόπιν ἐπιδράσεως αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἰοῦ, ἐπὶ 2 - 3 ὥρας.

Ἡ Phisalix ἐξηκρίβωσε ὅτι ὁ ὀρὸς τοῦ αἵματος ὄφεων, ἰχθύων καὶ ἀκανθοχοίρων, ἐξουδετερώνει τὸν σταθερὸν ἰόν.

Ὁ Bailly (1) δὲν ἠδυνήθη νὰ μολύνῃ ἐπίμυας δι' ἐγχύσεως μίγματος ἰοῦ τῆς λύσσης καὶ δηλητηρίου ὄφεως (Heterometrus maurus).

Ὁ Ertsegovats (2,3,4) ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων ὅτι καὶ τὸ αἷμα φυσιολογικῶς ἐχόντων προβάτων καὶ κονίκλων ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξουδετερώνῃ, ἐν τινι μέτρῳ, in vitro, τὸν ἰὸν τῆς λύσσης.

Εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην διηρευνήσαμεν τὰς ποσοτικὰς ἀναλογίας τῶν φυσικῶν ἀντισωμάτων κατὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὸν ὀρὸν αἵματος ἀνθρώπων καὶ ζώων, φυσιολογικῶς ἐχόντων.

Πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποιήσαμεν πλῆρες αἷμα καὶ ὀρὸν αἵματος ἀνθρώπων, ἵππων, βοοειδῶν, προβάτων, χοίρων, κονίκλων, κυνῶν, ἰνδοχοιριδίων καὶ ἐπιμύων.

Ὁ ὀρὸς ἐλαμβάνετο κατόπιν φυγοκεντρήσεως τοῦ αἵματος εἰς 3.000 στροφὰς ἐπὶ 10 λεπτά.

Ὁ σταθερὸς ἰός, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν δοκιμὴν ἐξουδετερώσεως, παρεσκευάζετο ὡς ἀκολούθως:

Ἓν γραμμάριον ἐγκεφαλικῆς οὐσίας λευκοῦ μυός, ὁ ὁποῖος ὑπέκυψεν εἰς τὴν νόσον — μετὰ ἐνδοεγκεφαλικὴν ἔγχυσιν ἰοῦ καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν κλινικῶν συμπτωμάτων τῆς λύσσης - ἐπολτοποιεῖτο, κατόπιν προσθήκης 9 κ.ἑ.

φυσιολογικοῦ ὀροῦ. Τὸ ἐναιώρημα τοῦτο ἐφυγοκεντρεῖτο εἰς 3.000 στροφὰς ἐπὶ 10 λεπτά. Ἡ ὕπερθεν τοῦ ἱζήματος στιβὰς (διάλυμα 10% τοῦ σταθεροῦ ἰοῦ) παρελαμβάνετο καὶ διεμοιράζετο εἰς ἀπεστειρωμένα φιαλίδια, ἀνὰ 2 κ. ἑ., τὰ ὁποῖα ἐν συνεχείᾳ διετηροῦντο εἰς -20° C, πρὸς διαφύλαξιν τῆς σταθερότητος τοῦ ἰοῦ.

Περαιτέρω, ὁ νωπὸς ὀρὸς αἵματος ἀνθρώπων καὶ ζώων ἐτιτλοποιεῖτο διὰ τῆς δοκιμῆς ἐξουδετερώσεως, ὡς ἑξῆς:

ποσότης 0,3 - 0,5 κ. ἑ. αἵματος ἢ ὀροῦ ἐφέρετο εἰς σωληνίσκους αἱμολύσεως καὶ προσετίθετο ἡ ἰδία ποσότης σταθεροῦ ἰοῦ, ἀραιωθέντος εἰς διάλυσιν 10^{-4}, 10^{-5}, 10^{-6}. Οἱ σωληνίσκοι ἀφίεντο ἐπὶ 45 λεπτὰ εἰς θερμοκρασίαν δωματίου.

Ἐν συνεχείᾳ ποσότης 0,03 κ. ἑ. ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐναιωρήματος ἐνωφθαλμίζετο ἐνδοεγκεφαλικῶς εἰς ἐπίμυς. Παραλλήλως καθωρίζετο καὶ ἡ LD_{50} τοῦ αὐτοῦ ἰοῦ.

ΠΙΝΑΞ Ι

Ἀποτελέσματα τιτλοποιήσεως τῶν φυσικῶν ἀντισωμάτων εἰς τὸν ὀρὸν αἵματος ἀνθρώπων καὶ ζώων.

Αὔξ. ἀρ.	Ὀρὸς αἵματος	σταθ. ἰὸς θνησ.	Ἀποτελ/μα	log LD_{50}	Αὔξ. ἀρ.	Ὀρὸς αἵματος	σταθ. ἰὸς θνησ.	Ἀποτελ/μα	log LD_{50}
1.	Ἀνθρώπου	10^{-4}	3/3	0,75	7.	Χοίρου	10^{-4}	3/3	0,75
		10^{-5}	3/3				10^{-5}	3/3	
		10^{-6}	0/3				10^{-6}	0/3	
2.	Ἀνθρώπου	10^{-4}	3/3	1	8.	Κυνὸς	10^{-4}	3/3	1,5
		10^{-5}	2/4				10^{-5}	1/3	
		10^{-6}	0/3				10^{-6}	0/3	
3.	Ἀνθρώπου	10^{-4}	3/3	1,5	9.	Κονίκλου	10^{-4}	3/3	0,75
		10^{-5}	1/3				10^{-5}	2/3	
		10^{-6}	0/3				10^{-6}	1/3	
							10^{-7}	0/3	
4.	Ἵππου	10^{-4}	3/3	0,75	10.	Ἰνδοχοιρ.	10^{-4}	3/3	1,5
		10^{-5}	3/3				10^{-5}	1/3	
		10^{-6}	0/3				10^{-6}	0/3	
5.	Βοὸς	10^{-4}	3/3	1,5	11.	ἐπίμυος	10^{-4}	3/3	
		10^{-5}	1/3				10^{-5}	1/3	
		10^{-6}	0/3				10^{-6}	0/3	
6.	Προβάτου	10^{-4}	3/3	1,5	12.	LD_{50} σταθ. ἰοῦ	10^{-4}	3/3	log LD_{50} 6,25
		10^{-5}	1/3				10^{-5}	3/3	
		10^{-6}	0/3				10^{-6}	2/3	
							10^{-7}	0/3	
						Ἀντιλογ.	6,25	1.780.000 LD 50	

Ἀποτέλεσμα:

Ὁ φυσιολογικὸς ὀρὸς αἵματος ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξουδετερώνῃ ποσότητας ἰοῦ ἕως $10^{1,5}$, ἤτοι 31,6 LD_{50} σταθεροῦ ἰοῦ.

Βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ παλαιοτέρων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη ὅτι τὰ πειραματόζωα (ἐπίμυες) ἀνέχονται ἐνδομυϊκῶς ἢ ἐνδοεγκεφαλικῶς σταθερὸν ἰὸν ἕως 250.000 LD_{50} ἐπὶ πλέον συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων διαθέτει σημαντικὰς ποσότητας φυσιολογικῶν ἀντισωμάτων κατὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης, τά ὁποῖα εἶναι ἱκανὰ νὰ τὸν προστατεύσουν ἐκ τῆς φυσικῆς μολύνσεως διὰ τοῦ ἰοῦ τῶν ὁδῶν.

ΠΙΝΑΞ ΙΙ

Ἀποτελέσματα ἐνοφθαλμισμοῦ καθωρισμένης ποσότητος σταθεροῦ ἰοῦ εἰς ἕνα καὶ περισσοτέρους χώρους.

Αὔξ. ἀριθ.	Ἐνοφθαλμισθεῖσα ποσότης ἰοῦ	Περιοχαὶ ἐν/μυϊκοῦ ἐνοφθ. ἐπιμύων	ἀριθ. ἐπιμ.	Ἀποτέλεσμα
1	0,3 κ. ἑ. (1 : 10)	εἰς 1 περιοχὴν νευρ.	7	7/7
2	1.000.000 LD_{50}	εἰς 3 περιοχὰς νευρ.	7	7/7
3	0,3 κ. ἑ. (1 : 20)	εἰς 1 περιοχὴν —	7	5/7
4	750.000 LD_{50}	εἰς 3 περιοχὰς —	7	0/7
5	0,3 κ. ἑ. (1 : 30)	εἰς 1 περιοχὴν —	7	3/7
6	333.330 LD_{50}	εἰς 3 περιοχὰς —	7	0/7
7	0,3 κ. ἑ. (1 : 40)	εἰς 1 περιοχὴν —	7	0/7
8	250.000 LD_{50}	εἰς 3 περιοχὰς —	7	0/7

Ἀποτέλεσμα :

Νοσογόνος δόσις ἰοῦ (χορηγουμένη ἐνδομυϊκῶς δι' ἑνὸς σημείου) δὲν προκαλεῖ τὴν νόσον, ὅταν ἐγχυθῇ κατὰ δόσεις, ἐνδομυϊκῶς, εἰς περισσοτέρους χώρους, οἱ ὁποῖοι νευροῦνται ὑπὸ διαφορετικῶν νεύρων (ἀρ. 4 καὶ 6).

Εἰς μίαν ὁμάδα πειραματοζώων ἡ ἔγχυσις τοῦ ἰοῦ διενηργήθη εἰς ἕνα μόνον σημεῖον, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ ὁμάδα ὁ ἰὸς ἐνεχύθη εἰς περισσοτέρας περιοχάς.

Διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐρεύνης αὐτῆς ἐπεβεβαιώθη ὅτι κάθε ὀργανισμὸς διαθέτει ποσότητά τινα φυσικῶν ἀντισωμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ τὸν προστατεύσουν ἐκ τῆς λύσσης, ἐὰν ἡ ποσότης τοῦ ἰοῦ δὲν εἶναι μεγαλυτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ φυσικὰ ἀντισώματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὸ σημεῖον εἰσαγωγῆς τοῦ ἰοῦ.

Διὰ τὸ πείραμα τοῦτο ἐχρησιμοποιήθη ἡ αὐτὴ ποσότης ἰοῦ: εἰς μίαν ὁμάδα πειραματοζώων ἡ ἔγχυσις τοῦ ἰοῦ ἐγένετο εἰς ἓν μόνον σημεῖον, εἰς ἑτέραν δὲ ὁμάδα ὁ ἰὸς ἐνεχύθη εἰς περισσοτέρας περιοχάς, αἱ ὁποῖαι ἐνευροῦντο ὑπὸ διαφορετικῶν νεύρων. Τὰ πειραματόζωα ἦσαν τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ βάρους καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνεμένετο ἡ ὕπαρξις τῆς αὐτῆς ποσότητος φυσικῶν ἀντισωμάτων κατὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης. Πλὴν ὅμως, δὲν συμπίπτουν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ τῆς αὐτῆς ποσότητος τοῦ ἰοῦ, εἰς μίαν καὶ εἰς περισσοτέρας περιοχάς, αἱ ὁποῖαι νευροῦνται ὑπὸ διαφορετικῶν νεύρων.

Συζήτησις

Κατὰ τὴν ἀναζήτησιν φυσικῶν ἀντισωμάτων διὰ τὸν ἰὸν τῆς λύσσης, εἰς τὸ πλῆρες αἷμα καὶ εἰς τὸν ὀρὸν αὐτοῦ, φυσιολογικῶς ἐχόντων ὀργανισμῶν, διεπιστώθη ἡ ὕπαρξις τῶν ἀντισωμάτων αὐτῶν.

Ἡ τιτλοποίησίς των ἐγένετο βάσει τσῦ ἀριθμοῦ τῶν δόσεων LD_{50} σταθεροῦ ἰοῦ, τὰς ὁποίας ὁ ὀρὸς δύναται, in vitro, νὰ ἐξουδετερώσῃ. Ἀξία προσοχῆς εἶναι ἡ τεραστία διαφορὰ μεταξὺ τῆς ποσότητος τοῦ ἰοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ φυσιολογικὸς ὀρὸς αἵματος δύναται, in vitro, νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ τῆς ποσότητος τοῦ ἰοῦ, τὴν ὁποίαν ἀνέχεται ὁ οὐχὶ ἀνοσοποιηθεὶς ὀργανισμὸς, δηλαδὴ τῆς ποσότητος τοῦ ἰοῦ, τὴν ὁποίαν τὰ φυσικὰ ἀντισώματα δύνανται, in vivo, νὰ ἐξουδετερώσουν. Ὁ ὀρὸς αἵματος, φυσιολογικῶς ἐχόντων ἐπιμύων ἐξουδετερώνει in vitro μέχρι 31,6 LD_{50} δόσεις ἰοῦ, in vivo δὲ ἀσυγκρίτως περισσοτέρας, μέχρι καὶ 250.000 LD_{50}.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἑρμηνεύεται ὡς ἑξῆς:

Ἡ ποσότης τῶν φυσικῶν ἀντισωμάτων, εἰς ὡρισμένον ὄγκον αἵματος ἢ ὀροῦ αἵματος, εἶναι περιωρισμένη, in vitro, δηλαδὴ δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ μόνον ἐλαχίστην ποσότητα ἰοῦ. In vivo ὅμως, εἰς τὸν χῶρον τῆς εἰσόδου τοῦ ἰοῦ εἰς τὸν ὀργανισμὸν, καταφθάνουν ἀδιακόπως ὁλοὲν καὶ περισσότερα φυσικὰ ἀντισώματα, ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐνοφθαλμισμῶν (Πίναξ ἀρ. 2) ἐμφαίνεται ὅτι ἡ λοιμογόνος δόσις δὲν προκαλεῖ τὴν νόσον, ἐὰν ἡ αὐτὴ ποσότης ἰοῦ ἐγχυθῇ εἰς περισσότερα σημεῖα, τὰ ὁποῖα νευροῦνται ὑπὸ διαφορετικῶν νεύρων. (ἀρ. 4 καὶ 6).

Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐγχυομένη εἰς ἓν μόνον σημεῖον ποσότης ἰοῦ, ἀπερροφᾶτο βραδύτερον, τότε θὰ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία εἰς τὰ φυσικὰ ἀντισώματα νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ἰόν καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 3 καὶ 5 πειραματόζωα θὰ διέφευγον τὸν ἐκ λύσσης θάνατον. Ἐφ' ὅσον ὅμως τὰ πειραματόζωα αὐτὰ ἠσθένησαν, συμπεραίνεται ὅτι ἡ ἀπορρόφησις τοῦ ἰοῦ συνετελέσθη εἰς χρόνον μικρότερον τοῦ ἀπαιτουμένου, ἵνα τὰ φυσικὰ ἀντισώματα καταφθάσουν εἰς τὸν χῶρον τῆς διεισδύσεως τοῦ ἰοῦ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν ὀργανισμὸν ὑπάρχουν φυσικὰ ἀντισώματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐξουδετερώσουν σημαντικὰς ποσότητας ἰοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ ὁ ἰὸς τῆς λύσσης εἶναι αὐστηρῶς νευροτρόπος, δηλ. δὲν πολλαπλασιάζεται εἰς τὸν χῶρον τῆς εἰσόδου αὐτοῦ, οὐδὲ εἰς ἕτερόν τινα ἱστόν, πλὴν τῶν νευρικῶν κυττάρων τοῦ Κ.Ν.Σ., ὁδηγεῖ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι:

— Τὸ αἷμα, ὑπὸ τὰς φυσικὰς συνθήκας μολύνσεως, οὐδέποτε προσφέρεται ὡς ὁδὸς διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἰὸς δύναται νὰ μεταφερθῇ μέχρι τοῦ Κ.Ν.Σ.

— Ἡ ὁδὸς, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ὁ ἰὸς μέχρι τοῦ Κ.Ν.Σ., περιορίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰ περιφερειακὰ νεῦρα τῆς περιοχῆς, ὅπου οὗτος εἰσῆλθε.

Τὰ ἀνωτέρω δεδομένα δύνανται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ ἑρμηνεύσουν καὶ τὸ χαμηλὸν ποσοστὸν προσβολῆς ἐκ λύσσης, παρὰ τὴν μεγάλην δυνατότητα μεταδόσεως τοῦ ἰοῦ, ἐκ νοσούντων ζώων διὰ τοῦ σιέλου.

Ἐκ παρατηρήσεων ἐπιβεβαιωθεισῶν καὶ ἐργαστηριακῶς, καθ' ἃς οἱαδήποτε ποσότης ἰοῦ δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ τὴν νόσον, ὅτι αἱ ποσότητες τοῦ ἰοῦ εἶναι κατὰ κανόνα περιωρισμέναι, ὡς ἐκ τοῦ αὐστηροῦ νευροτροπισμοῦ τοῦ ἰοῦ καὶ τῆς παρουσίας τῶν φυσικῶν ἀντισωμάτων, ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι κάθε θετικὸν περιστατικὸν λύσσης, μεταξὺ τῶν ὑποβληθέντων εἰς ἐμβολιοθεραπείαν, ἐπιβεβαιώνει ἀπολύτως τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἰὸς τῆς λύσσης συνδέεται σταθερῶς μετὰ τῶν κυττάρων τοῦ Κ.Ν.Σ. πάντοτε, πρὸ τῆς δημιουργίας εἰδικῶν ἀντισωμάτων, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ἐμβολίου.

Ὡς ἐκ τούτου τὸ ἀντιλυσσικὸν ἐμβόλιον δίδει ἄριστα ἀποτελέσματα μόνον διὰ τὴν πρόληψιν τῆς μολύνσεως ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης.

Περίληψις

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν ἀνεζητήθησαν τὰ φυσικὰ ἀντισώματα κατὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης εἰς τὸ αἷμα καὶ τόν ὀρὸν αἵματος ἀνθρώπων καὶ ζώων καὶ ἐξηκριβώθη ὅτι :

Ὁ ὀρὸς φυσιολογικῶς ἐχόντων ἀνθρώπων καὶ ζώων περιέχει φυσικὰ ἀντισώματα κατὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης, τὰ ὁποῖα δύνανται, in vitro, νὰ ἐξουδετερώσουν καὶ μέχρι 31,6 LD_{50} δόσεων σταθεροῦ ἰοῦ, in vivo δὲ ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρας ποσότητας, ἤτοι καὶ μέχρι 250.000 LD_{50} σταθεροῦ ἰοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Bailly J. 1949 : Arch. Inst. Pasteur Alger, 27, 4, 310.

2. Ertsegovats D , 1952 : Acta Vel. Belgrade, 121 - 128.

3. Ertsegovats D , 1963 : Tbt. Vet. Med. Reihe B. 12, II 6, 527 - 556.

4. Ertsegovats D., Pima-Costoglou M. 1967 : Contribution à la connaissance du tropisme du virus de la Rage.

5. Ertsegovats D., Costoglou M. 1968. Contribution à la connaissance des corps antirabiques naturels. Rec. Mèd. Vét., **144,** 1215-1220

6. Nikolits M., 1955 : Ἡ λύσσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Ἰνστιτοῦτον Παστέρ εἰς Novi - Sad.

RÉSUMÉ

Contributlon à l' étude des anticops naturels conte le virus rabique.

par D. Ertsegovats et M. Pima-Costoglou.

Par l' épreuve de séro-neutralisation et inoculation chez le rat, les auteurs ont mis en évidence la présence d' anticops contre le virus rabique dans le sérum d' homme et d' animaux (cheval, boeuf, mouton, porc, chien, lapin, cobaye, rat). Ces anticorps peuvent neutraliser in vitro jusqu' à 31,6 LD_{50} de virus rabique et in vivo jusqu' à 250.000 LD_{50}.